

Ce citesc azi?

Ilustrații de Barbara Korthues

Cuprins

Ajutor! Mi-a crescut un cireș în cap! 8

O bunică doar pentru mine 14

Recolta de cartofi prăjiți 19

Prințesa umbrelor 24

Mario și muzica fotbalului 29

Ioana, Nina și desenele lor magice 35

Halloween cu vrăjitoarea Xenia 40

Un tuns ciufulit, vă rog! 47

Animăluțele din peșteră 52

Alice și broșa fermecată 57

Cântece de adormit bandiții 64

Pompa de apă buclucașă 70

Călușul fermecat din carusel 76

O vizită de pe altă planetă 83

Irina, aproape un școlar adevărat **90**

Ce aproape e celălalt capăt al lumii! **96**

Nimic nu mai e ca de obicei **102**

Zmeura din stomac **109**

Laura, fiica piraților și frica hoților **113**

Costumul de baie greșit **119**

Dacă vrei să lași la voia întâmplării povestea pe care urmează s-o citești:

Pe copertă ai o Ruletă cu povești, așadar o simplă întâmplare va decide ce poveste vei citi. Rotește indicatorul, caută imaginea în Cuprins și citește povestea corespunzătoare.

Dacă vrei să alegi singur povestea pe care urmează s-o citești: Așază repede indicatorul de pe copertă pe imaginea care te atrage cel mai mult, caută imaginea în Cuprins și delectează-te cu povestea aleasă.

Ajutor! Mi-a crescut un cireș în cap!

Călin stătea pe terasă împreună cu prietenul său cel mai bun, Radu, și legăna pe genunchi un castron cu cireșe. Copiii înghițeau cireșele una după alta. Mmm, ce gustoase sunt! Totuși cel mai interesant lucru erau sâmburi. Băieții scuipau sâmburi cu boltă în depărtare, pe gazon. Câștiga cel care arunca sâmburele cel mai departe. Dar de data aceasta ceva îi merse prost lui Călin.

– Ups, am înghițit un sâmbure! spuse el.

– Ha,ha, o să îți crească un copac în burtă, chicoti Radu. Și dacă va crește destul de mare, îți vor ieși frunze din urechi. Și dacă se va face și mai mare, se vor coace și cireșe în copac!

– Serios? Călin miji ochii uitându-se la burta sa. Nu cumva simțea deja cum încolțește sâmburele de cireșă? Super! Atunci voi putea să mănânc mereu cireșe, spuse el și începu să râdă.

– Asta e chiar bine, spuse Radu, deși nu era foarte sigur de asta. Oare și-ar dori și el să îi crească un copac în burtă?

Călin de-abia aștepta. Se ridică și fugi în casă. Se întoarse cu un pahar cu apă în mână.

– Plantele trebuie udate, spuse el și goli paharul dintr-o mișcare. Acum cireșul poate să crească mai bine, spuse el mulțumit.

Radu se uită gânditor la Călin.

Respect pentru copiii cu dizabilități
— Și o să îmi dai și mie câteva cireșe? îl întrebă el.

Călin dădu din umeri.

— Vedem.

Radu luă și el o cireășă și o înghiți cu tot cu sâmbure.

— Cui îi crește primul o frunză din urechi, acela a câștigat, spuse el. E chiar mai bine decât să scuipăm sâmburii.

Călin și Radu se întâlniră în dimineața următoare la grădiniță. Călin se așeză drept în fața prietenului său.

— Poți să te uiți în urechea mea puțin? întrebă el. Crește ceva acolo?

— Nu, spuse Radu. Apoi veni și rândul lui. Dar la mine? întrebă el și îl lăsă pe Călin să se uite în urechea lui.

— Nimic, răspunse Călin. Numai un pic de murdărie.

— Bine, spuse Radu. Vrei să ne jucăm?

Cei doi prieteni nu se mai gândiră deloc la sâmburii de cireșe. Își construiră un garaj mare de piatră și se jucară cu mașinuțele. Și așa trecu ziua. După-amiază, pe Călin îl luă de la grădiniță mama lui. Acasă avea voie să se joace până seara. Ca de fiecare dată, înainte de culcare i se citi o poveste de noapte bună, după care adormi.

Călin se trezi în timpul nopții. Simțea ceva neobișnuit în burtă. Se ridică și merse bâjbâind pe hol. Aprinse lumina în baie și se uită în oglindă. Dar ce era asta? Băiatul se frecă la ochi și își apropie fața de oglindă. Nu se poate așa ceva! Din urechile sale crescuseră câteva rămurele delicate cu frunze verzui. Și continuau să crească, din ce în ce mai mari! În timp ce se privea în oglindă, frunzele începură să se desfacă. Pe ramuri se formau muguri care înfloreau. Florile emanau un parfum încântător. Călin inspiră aerul. Râse mulțumit. Chiar se întâmplase! Atinse ramurile cu atenție. Erau încă foarte subțiri și ușor de îndoit și arătau foarte frumos. Ca și cum îi crescuseră niște coarne mici de cerb.

Copilul se întoarse în cameră și se ghemui în pat. Era totuși miezul nopții și voia să doarmă un pic. Nu se putea întoarce pe o parte, deoarece ramurile s-ar fi putut rupe. Așa că rămase întins pe spate. Oare ce se va întâmpla când se va trezi? Dacă pomul va crește și mai mare?

Călin închise ochii, dar nu putu să doarmă mult. O pasăre se așeză pe ramura dreaptă și îi ciripi în ureche.

– Hei, ce e cu gălăgia asta? se plânse băiatul. Lasă-mă să dorm!

În loc să îi răspundă, pasărea îi lăsă un cadou pe cearșaf și zbură mai departe.

– Bleah! murmură Călin. Își atinse cu grijă ramurile de la urechi.

Deveniseră și mai groase, și mai lungi.

Și se pare că nu doar păsările locuiau cu plăcere în cireș. Acum se jucau și două veverițe printre ramuri. Se fugăreau continuu deasupra lui Călin.

– Au, dar asta e prea de tot! strigă el. Încetați! Alungă veverițele cu mâinile și deschise fereastra ca ele să iasă și să-și găsească mai repede alt copac.

Acum Călin se trezi de-a binelea, se ridică din pat și se îmbracă. Însă nu mai era deloc ușor, fiindcă nu îl mai încăpea niciun pulover pe deasupra capului. Așa că își puse un sacou direct peste pijama.

Tatăl lui rămase surprins când îl văzu la micul dejun. Și la grădiniță fu întâmpinat cu mare uimire. Toți copiii din grupa sa se strânseseră în jurul lui și îl priveau curioși.

– Dar ce ai pe cap? întrebă într-un final Sofia.

– Este un cireș, îi explică mândru Călin. A crescut în burta mea și devine din ce în ce mai mare.

– Putem să ne urcăm în el? întrebă Ana. Înainte ca băiatul să apuce să spună ceva, se prinse cu mâinile de o ramură și începu să se legene.

Călin își pierdu echilibrul și se clătină.

– Ai grijă, ești prea grea! strigă el.

Ajunse în sfârșit și Radu la grădiniță. Și el arăta cumva altfel astăzi. Călin bufni în râs. Din urechile lui Radu creștea tot un copac. Așa ceva... Pentru ei era minunat că fiecare avea un cireș al său, dar nu le era deloc ușor să se joace împreună. Când se așezară pe covor să se joace cu mașinuțele, ramurile li se încurcară una în cealaltă. Dură destul de mult până când își descurcară toate crengile, ca să meargă, în sfârșit, la masa de prânz. Toți copiii se holbau la ei.

– Ce avem la desert? întrebă Călin când termină de mâncat.

Copiii din jurul lui începură să râdă.

– Cireșe, desigur! strigară ei.

Și, într-adevăr, cireșe mari și roșii atârnavă de ramurile lui Călin și ale lui Radu. Călin gustă o cireășă.

– Mmm, este cea mai gustoasă cireășă pe care am mâncat-o vreodată.

Serviți-vă! le spuse apoi celorlalți copii. Stați un pic, să vă ajut!

Călin se ridică și se așază în mijlocul camerei. Așa putură toți să ajungă mai ușor la cireșe. Radu se așază în apropiere și îi invită și el pe copii la cules.

– Și acum, ce facem? îl întrebă Călin pe prietenul lui, după ce copiii culeseră toate cireșele.

– Mergem acasă, răspunse Radu.

Chiar așa, grădinița se terminase.

Mama lui Călin tocmai venise după el.

– Ce ai pățit? Ce ți s-a întâmplat? îl întrebă ea speriată.

Dimineață deja plecase la serviciu, când tatăl îl duse la grădiniță. Așa că nu apucase să-l vadă pe Călin.

– Cu atâtea crengi, nici măcar nu mai poți intra pe ușă, remarcă ea.

- Asta înseamnă că eu și Radu vom înnopta la grădiniță? întrebă Călin.
- Bineînțeles că nu! îl liniști mama. Îl vom chema pe grădinar ca să vă taie crengile. Apoi vom pleca acasă.

Zis și făcut. Grădinarul veni și aduse cu el fierăstrăul, care făcea foarte mult zgomot. Însă era ceva ciudat... Cumva, zgomotul motorului se auzea ca alarma ceasului...

Călin deschise ochii. Mama stătea lângă el pe pat.

- Bună dimineața, dragul meu. Ai dormit bine?

Călin se frecă mirat la ochi. Apoi își pipăi urechile. Crengile dispăruseră. Se uită la cearșaf. Nu mai rămăsese nici cadoul de la pasăre. Respiră ușurat. Asta însemna că totul fusese doar un vis? Băiețelul se îmbracă repede. Era mult mai ușor să se îmbrace fără copac în cap.

După-amiază, se întâlni din nou cu Radu, care adusesese cu el o pungă mare de cireșe. Dar, de data aceasta, Călin și Radu scuipară toți sâmburii. Parcă totuși e mai bine să scuipi sâmburii, decât să îi înghiți. Nu?

